

VANALINNA DETEKTIIVID.
MUSTPEADE MAALID

REELI REINAUS

**VANALINNA DETEKTIIVID.
MUSTPEADE MAALID**

Illustreerinud Marko Pikkat

Toimetanud Helle Raidla
Kujundanud Tuuli Aule

Raamatu avaldamist on toetanud Eesti Kultuurkapital

Tekst © Reeli Reinaus ja Tänapäev, 2017
Pildid © Marko Pikkat

Trükitud AS Printon trükikojas
ISBN 978-9949-85-194-2

REBEKA JA GREGOR

Jõulupidu ei olnud veel kuigi kaua kestnud, aga juba oli Rebekal kohutavalt igav. Tüdruk kahetses, et ta oli isaga üldse kaasa tulnud, sest ta ei jõudnud enam kuidagi neid pikki ja igavaid kõnesid kuulata ning lubatud pidulauda ei paistnud ka veel kusagilt.

Rebeka vaatas korraks isa poole, kuid nähes, kui süvenenult too järjekordset kiidulaulu kuulas, ei ütelnud ta midagi, vaid puges vaikselt inimeste vahelt läbi.

Rebeka läks saalist välja. Ta teadis, et seda saali nimetati Olavi saaliks. Tüdruk uskus, et selles majas on veel teisigi huvitavaid kohti ning lootis, et sellest pole midagi, kui ta veidike ringi vaatab. Kindlasti osutub väike ringkäik saalis peetavatest kõnedest palju huvitavamaks.

Tüdruk lipsas garderoobist mööda ja jõudis hetk hiljem trepimademele. Nähes aga, et all fuajees parasjagu kedagi ei ole, ei astunud ta mitte mõned astmed alla, vaid lipsas hoopiski trepist üles. Trepp

lõppes koridoriga, kus oli mitmeid uksi. Kuid tüdruk ei julgenud neid igaks juhuks siiski katsuda, vaid istus hoopiski trepi lähedusse ühte ukseorva maha, võttis taskust telefoni ja vaatas, kui paljud ta sõbrad on jõudnud juba Facebookis ta viimast fotot laikida.

Rebekal ei olnud aimugi, kas ta tegelikult üldse tohtis omapead selles majaosas olla. See meenus talle just hetkel, kui ta kuulis trepil liginevaid samme. Tüdruk tõstis pilgu telefonilt ja jäi ootama, kes nurga tagant välja ilmub, kuid tüdruku üllatuseks ei juhtunud midagi. Hetke pärast varem kuuldud heli kordus. Keegi oleks nagu mööda treppi üles tulnud ja seejärel seisatanud.

Rebekal hakkas natuke kõhe. Ta ei mõistnud, miks too, kes mööda treppi kõndinud oli, enam edasi ei tulnud. Või siis tagasi ei läinud.

„Ma ei karda,“ pomises tüdruk ja tõusis püsti. Varem või hiljem pidi ta oma peidupaigast ju nangunii lahkuma. Ta hingas sügavalt sisse ja piilus siis nurga taha. Seal ei olnud kedagi. See tundus kummaline, sest ometi oli ta ju nii selgesti samme kuulnud. Ja mitte üldse all fuajees, vaid just trepil. Kuid Rebeka ei juurelnud olukorra üle kaua, ta leidis, et äkki kostuvad helid nii vanas majas kuidagi teisiti ning hakkas tagasi alla minema. Kui ta trepile astus, vaatas ta mingil põhjusel tagasi.

Ja ahmis õhku.

Ta nägi täiesti selgesti, kuidas üks kapuutsiga mees tema selja taga läbi ruumi... hõljus?

Rebeka tõmbas käega üle silmade. See ei saanud ju olla päriselt? Tüdruk oli kuulnud, et inimesed võisid näljast hakata isegi nägemusi nägema. Ta oli viimati söönud küll alles hommikul, kuid ikkagi oli imelik, et see juba mõjuma hakkas. Igaks juhuks astus ta siiski kiiresti trepist alla. Rebeka lootis, et äkki on kõned sel igaval jõulupeol juba lõppenud ja tal on viimaks võimalus midagi hamba alla saada.

Kuid just natuke enne seda, kui Rebeka Olavi saali juurde tagasi pööras, kuulis ta jälle enda poole tulevaid samme. Tüdruk jäi kõheldes seisma.

Järgmisel hetkel seisis ta vastamisi ühe poisiga. Poiss tundus olevat Rebeka vanune või pisut vanem. Kuid mis peamine – poiss ei hõljunud.

„Ma just sind otsisingi,“ ütles poiss, olles mõne hetke Rebekat silmitsenud.

„Sa ei tunnegi ju mind. Kuidas sa mind otsida said?“ imestas tüdruk.

„Just nimelt sellepärast,“ lausus poiss. „Et sinuga tuttavaks saada. Minu nimi on muideks Gregor.“

„Rebeka,“ ütles Rebeka. Rohkem ei osanudki ta esimese hooga midagi rohkemat öelda. Kuid õnneks oskas Gregor.

„Tule, lähme saali,“ lausus poiss. „Lõpuks saab ometi süüa.“

Alles siis, kui nad olid endi taldrikud toitu täis kuhjanud, avanes Rebekal võimalus Gregorit hoolikamalt silmitseda. Poisil olid sirged helepruunid juuksed ja sinised avalad silmad. Kui ta parasjagu järjekordset tikuleiba või salatikorvikest suhu ei toppinud, siis rääkis ta pooleldi täis suuga, kui hea toit see ikka on, mida neile siin pakutakse.

„Tead, ma olen nii kohutavalt näljane,“ seletas Gregor uusi suupisteid taldrikule kuhjates. „Ma tulin peaaegu otse trennist, ainult riided jõudsingi kodus ära vahetada. Ema ütles, et kindlasti antakse kohe midagi näksida, aga siin olid need kilomeetripikkused kõned ja...“

„Kuidas sa teadsid, et ma siin olen?“ küsis Rebeka. Tegelikult mõtles ta oma küsimusega pigem seda, et kuidas poiss teadis, et ta üldse olemas on.

„Su isa ütles,“ vastas Gregor.

„Sulle?“ imestas tüdruk.

„Mulle muidugi. Mu emale muidugi ka. Nad tunnevad teineteist.“

Rebeka noogutas. Ta oli just salatikorvikesest suure ampsu võtnud ning püüdis selle kiiresti ära närida ja alla neelata. Ta tahtis veel üht asja Gregori käest küsida.

„Kas sa otsisid mind enne ka?“ uuris tüdruk, kui ta oli viimaks suu tühjaks saanud.

„Millal enne?“ küsis Gregor.

„Enne kui sa mind leidsid. Kui kaua sa mind üldse otsisid?“

„Ma just alustasin ja siis juba leidsingi,“ selgitas poiss. „Miks sa küsid?“

Rebeka hammustas huulde. Tüdruk kõhkles hetkeks, kas seda poisile rääkida või mitte.

„Kas sa kuulsid midagi või?“ jõudis Gregor hoopis oma küsimusega Rebekast ette.

Tüdruk noogutas. „Tegelikult kuulsingi. Ma kuulsin trepil samme, aga mitte kedagi ei tulnud ning siis kadusid sammud ka ära.“

Gregor hakkas naerma. „Kas sa tõesti imestad selle üle? Siin, selles majas?“

Rebeka kehtas õlgu. „Mis selle majaga siis on?“ küsis ta. „Sa ju ei taha öelda, et siin kummitab?“

„Ja sina ei taha öelda, et sa ei teadnud seda?“ imestas poiss. „Mustpeade maja on üks kuulsamaid Tallinna kummitusmaju.“

„Kuidas sa seda tead?“

„Mu tädi ükskord rääkis. See pidi siin täitsa tavaline olema, et inimesed kuulevad samme või trepinaagisemist või muid seletamatuid helisid. Ja teinekord nähakse veel ka, kuidas kapuutsiga mehed läbi ruumide...“

„Hõljuvad,“ lõpetas Rebeka Gregori eest lause.

„Sa ei taha öelda, et sa nägid...?“ Gregor vaatas ootusärevalt tüdrukule otsa.

Rebeka noogutas. „Ainult hetkeks. Ma muidugi arvasin, et see oli silmapete või midagi taolist.“

Kindlasti see oligi, mõtles ta seejärel. See ei saanud ju ometi päriselt juhtuda!